

Introit: *Když vás Pán osvobodí, budete skutečně svobodni. (Jan 8,36)*

Píseň 189

Modlitba

Čtení: Žalm 116

Píseň 191

Text kázání: Marek 5, 1-20

Bratři a sestry,

tam, kde pozveme Pána Ježíše, tam musí odejít veškeré síly zla. Tam, kam přichází Kristus, tam jsou rozvázána jakákoliv pouta otroctví. A ten příběh, který jsme právě četli, nám dosvědčuje, že Pán Ježíš uzdravuje a osvobozuje i toho, který je už z lidského pohledu beznadějně ztracen, uprostřed všelijaké nepravosti a nečistoty.

Ježíš vystoupil z lodi v pohanské gerasenské krajině, a vyšel proti němu z hrobů člověk posedlý nečistým duchem. Čtete o tomto člověku dále, že **bydlel v hrobech.** Tady je potřeba upustit od představy našich hřbitovů. On bydlel ve skalách, v jeskyních, které sloužili jako pohřebiště. Tehdy se lidé pohřbívali do takových jeskyní. Nicméně bydlel mezi těmito mrtvými. Ten příběh nám neříká, proč byl ten člověk tak posedlý, šílený, kde se stala chyba. Zda se otevřel nějakými okultními praktikami nečistým silám, nebo jestli zhrěšil nějak jinak, či se mu něco přihodilo, anebo jestli byl takový už od narození. Nicméně jeho chování se vymykalo jakési normě. Už to, že se pohyboval mezi hroby, tzn., že ho to tam zřejmě nějak táhlo. Ta smrt ho prostě nějakým způsobem přitahovala. Tato skutečnost nám ale říká následující: **Jestliže člověka někdy popadne touha zemřít, nebo má sklony k sebevraždě, k sebepoškození, nebo ho jen nějakým způsobem přitahuje smrt, ubližování a krev, stojí za tím zlé, nečisté síly.** A takové síly je potřeba rozpoznávat a ze svého života vyhánět autoritou Ježíše Krista!

Bratři a sestry, z Božího slova víme, že **d'ábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.** Tzn., d'ábel se nám snaží našeptávat takové myšlenky, které nás mají nejen odvést od víry v živého Boha, ale dokonce takové myšlenky, které nás mají přivádět na bezradné cesty, které vedou mezi hroby a k smrti! A my, když se na tyto cesty dáme, když je považujeme za nevinné, nebo když je prostě neprohlédneme a jsme jak zaslepení, když neslyšíme jasná varování Božího slova, pak se nám lehce stává, že se otevíráme silám, které nás chtějí spoutávat. A my se pak dostáváme nejprve do situace, kdy víme, že to co děláme, je špatné. A trápí nás to! Ale nemůžeme si už jaksi pomoci. Ztrácíme postupně nad sebou kontrolu. **A ty svázanosti jsou různé.** Není to jen alkohol, drogy, pornografie, ale třeba taky práce, posedlost určitého člověkem, posedlost hněvem, svázanost hořkostí, vzpourou, prostě cokoli, co mě uvádí v nsvobodu, co ze mne činí vězněm. Kdy si pak nemohu pomoci, musím to mít, musím to dělat, abych ukojil alespoň na chvíli svou potřebu. A možná takový stav vnímáš někdy u sebe, ale možná taky u druhých. U svých dětí, u druhých lidí. A chtěl bys jim pomoci, ale nefunguje to. Jsi z toho bezradný. Co s tím? Povšimněme si, co se dělo v tom příběhu dál. Tomu posedlému chtěli taky pomoci. **Často ho už spoutaly okovy a řetězy, ale on řetězy ze sebe vždy strhal a okovy rozlámал. Nikdo neměl sílu jej zkrotit.** Jakkoliv ta lidská snaha mohla mít dobré úmysly, jakkoliv ta snaha byla rozvázat toho člověka ze spoutanosti, tak stejně vedla naopak k dalšímu poutání! Proč? Protože člověk nemá takovou moc jako Kristus. My lidé ve své bezradnosti situaci často ještě zhoršujeme. Tak jako v tom příběhu. **Nejprve ho poutaly, později ho nedokázaly spoutat už ani řetězy.** A tak mnohdy nepomáhá ani naše nasazování pout kázně, zákona, trestů a všelijakých opatření. Ale spíše naopak! A pokud bychom o to takto usilovali v církvi, pak nebudou lidé okolo nás osvobozeni, protože v tom není Kristus. Pak lidé taková pouta ze sebe rvou a odchází na pustá místa mimo společenství církve. Žel často jsou to místa, která vedou k duchovní smrti. A mnohdy je pak člověk, jak **utržený z řetězu.** A stejně tak jako **nikdo nedokázal zkrotit toho posedlého,** než pouze Kristus, tak je to i s tebou i se mnou. Nikdo tě nedokáže vysvobodit z tvého vězení, pouze Kristus!

Často však místo toho, abychom šli se svým problémem za Kristem, tak je náš život jen zoufalým křikem. Podobně jako ten posedlý **v noci i ve dne křičel mezi hroby i na horách,** tak křičí naše oči i srdce a volají: **tak už mi pomozte, už si všimněte mého zoufalství!** Mnohdy se dožadujeme pomoci člověka, společnosti, církve, místo toho abychom šli ke Kristu. A místo toho, abychom vyznali Kristu svůj hřích, bijeme do sebe kameny výčitek a sebeobviňování. Znovu podléháme pokušení a přestáváme věřit, že nám Pán ještě odpustí. Tím však sami sebe poškozujeme, tak jako **ten posedlý, když do sebe bil kamením.** Mrskáme sami sebe, aby se nám ulevilo, avšak situace se zhoršuje. Abychom totiž došli osvobození, musí být zlomena naše pýcha. **Pýcha, která říká, vystačím si sám, nepotřebuji pomoc od Boha.** Mnohdy teprve když jsme zlomení tíhou situace, teprve když nám selžou veškeré naše metody, teprve tehdy když nám dojdou síly, teprve tehdy jsme ochotni se sklonit a poddat Kristu.

Když ten posedlý zdálky spatřil Ježíše, přiběhl k němu, padl před ním na zem. Jediný, kdo může pomoci je skutečně pouze Kristus. Je potřeba k Němu doslova přiběhnout. Toužit se s Ním setkat. A je důležité k němu přijít s pokorou. Nicméně ten posedlý člověk ovládaný zlými silami se sklání, protože přicházející Boží moc v Ježíši Kristu doslova nutí a tlačí tyto síly k pokleknutí. Protože když přichází Kristus, tak jak je psáno, **každé koleno poklekne a každý jazyk vyzná, Ježíš je Pán!** Když ten člověk padl před Ježíšem, tak **hrozně křičel: „Co je ti po mě, Ježíši, Synu Boha nejvyššího?“** To však nekřičí on, nýbrž ten nečistý duch, protože zlí duchové moc dobře vědí, kdo je Syn Boha nejvyššího. Posedlý a nepřičetný by těžko sám od sebe poznal, s kým má tu čest. Ale zároveň si můžeme v podobné situaci představit i sebe. Tehdy, když prožijeme něco těžkého, můžeme být podráždění a agresivní, taky říkáme: **„Dejte mi všichni pokoj!“** Z jakého ducha ovšem taková slova říkáme? Koho v té chvíli posloucháme? **„Při Bohu tě zapřísahám, netrap mě!“** To jsou další slova toho nečistého ducha. A dále: **Při Bohu tě zapřísahám!** Satan je mistr lži a zde se zapřísahá při Bohu, snaží se tomu dát zbožnou roušku. Dovolává se naoko Boha. Kolik lidí i dnes se ale zapřísahá při Bohu a pod maskou zbožnosti dělají nekalé věci? Ježíš však takové síly vyhání: **„Duchu nečistý, vyjdi z něho!“** A nečistý duch musí poslechnout, neudrží se tam, kde je Boží moc. Autoritu jména Ježíše Krista máme užívat i my, a toho se ten Zlý děsí. Když se Ježíš zeptá toho ducha na jméno, dostane odpověď: **„Mé jméno je legie, neboť nás je mnoho.“** Když si představíme legii vojáků římské armády, pak to byla jednotka čítající až 5000 po zuby ozbrojených a vycvičených mužů. Čili, téměř nepřemožitelná armáda. A přesto Kristus nad ní vítězí. Mnohé se nám zdá nepřemožitelné, a i na nás je toho někdy moc, jakoby po nás doslova drancovaly legie. A nutno říct, že v tomto světě takových nečistých legií zla je mnoho. Vždyť vidíme kolem sebe jejich pustošení. Je třeba si říct, že nedokážeme nad tím sami zvítězit. Ten, který ale tyto legie přemohl, má jméno Ježíš Kristus.

Ti duchové ho prosili: „Pošli nás, ať vejdemo do těch vepřů.“ On jim to dovolil. Tu nečistí duchové vyšli z posedlého a vešli do vepřů a stádo se hnalo střemhlav po srázu do moře a v moři se utopilo. Bylo jich na dva tisíce. Podle Starého zákona byla prasata nečistá zvířata. V Izraeli je ani nechovali, kdežto tady u pohanů ano. A to, že ti duchové chtěli do prasat, jen ukazuje, že jsou to duchové nečistí. Vrána k vráně prostě sedá. A stejně jako toho posedlého člověka tahali k smrti, tak u těch prasat se jim to podařilo. Ten počet dvou tisíc šílených prasat jen dosvědčuje, že těch duchů bylo opravdu mnoho. Jaká to musela být síla v jednom jediném člověku. A přece ho Kristus osvobodil. A to platí i pro tebe! Co se ti zdá nemožné a nepřemožitelné ve tvém životě, u Boha možné jest. Bůh nad tím zvítězí. On má pro tebe tu svobodu nachystanou. Jsi už tedy dostatečně zlomený, aby mohl on s tebou jednat? Ten posedlý už zlomený byl, on už neměl ani vůli žít. A přece ho Kristus nejen osvobodil, ale i uzdravil.

Ovšem mnozí se zděsili, když viděli posedlého, že je oblečen a chová se rozumně. Slyšeli i o těch vepřích. A prosili Ježíše, aby odešel z jejich končin. Ta reakce těch lidí je zvláštní. Nejprve si nevědí rady s tím posedlým. A když se konečně najde někdo, kdo ho vyléčí a kdo může pomoci i jim, odhánějí ho od sebe. Místo toho, aby se radovali, se zděsili. Proč? Bojí se snad, že i do jejich života nějak zasáhne? Že i jim odejme chov nečistých zvířat? Bojí se, že by se měli vzdát svého nečistého života? Předtím jim vadil ten posedlý, teď jim vadí ten, který uvádí vše na pravou míru. Nejsme na tom někdy podobně? Nežádáme Krista o uzdravení, o požehnání, o štěstí? Nechceme od Boha jen to příjemné? Uzdrav nás a odejdi, abychom si mohli dál žít po svém? Mám za to, že tomu tak často bývá. Ne však ten posedlý. Ten naopak **prosil Ježíše, aby mohl jít s Ním.** Protože každý, kdo se setká s Ježíšem ve svém životě, a každý kdo je jím proměněn, už nechce jinak. Chce jít s Ním. **Ježíš mu to ale nedovolil a řekl: „Jdi domů ke své rodině a pověz, jak veliké věci ti učinil Pán.“** Ten člověk odešel a začal zvěstovat v Dekapoli. Proč ho Ježíš nevzal s sebou? Protože měl pro tohoto nového učedníka speciální úkol. Aby zvěstoval Krista tam, kde samotného Pána vyhnali. Aby zvěstoval mezi těmi, kterým byl tento člověk schopen se přiblížit. To je ale i tvůj úkol. Jsou místa, kde nemůže Kristus, kde nemůže církvev. Ale ty tam můžeš a tebe tam berou. Tak **běž, a zvěstuj, co dobrého ti učinil Pán.** A cítíš-li se spután, pak dovol Ježíši, aby to ve tvém životě změnil. On čeká na tvé zlomení. A ačkoliv dnes třeba vidíš ve svém životě jen bezmoc, zítra budeš vydávat svědectví o tom, jak je Pán mocný., Amen. Píseň 383 modlitby Večeře Páně píseň 427

Slovo posláni: Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží, (1.Petrova 2,16)

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 198